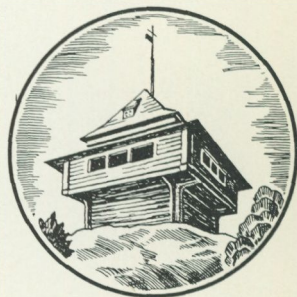

2. 1. 2. S. M.

Fataburen

1975

FÖR TJÄNSTEBRUK

Nordiska museets och Skansens årsbok

Redaktion: Christian Axel-Nilsson, Nils Erik Bæhrendtz, Mats Rehnberg,
Skans Torsten Nilsson

Pärmens färgbild: Detalj av butiksinredning, två varianter. Ur en handritad
och akvarellerad mönsterbok som tillhört stockholmssnickaren Friedrich
Rambach, verksam 1834–1861. Se uppsatsen sid. 35.

Tryckt hos Berlingska Boktryckeriet, Lund 1976
ISBN 91 7108 097 X

Harald Hvarfner

1926–1975

Kort men intensiv blev Harald Hvarfners arbetsinsats i Nordiska museet. Under de knappa två år han beklädde posten som styresman hann Harald Hvarfner med att formulera och påbörja en hel rad verksamheter, jubileumsårets alla bestyr till trots.

Att Harald Hvarfner lyckades sjösätta så många projekt och i symposier från grunden diskutera så många nya verksamhetsfält, berodde på att han i Nordiska museet till sist nådde det instrument, där hans ofta länge burna idéer kunde komma till uttryck och där han bland medarbetarna snabbt fann gensvar för dessa idéer. Åren i Norrbotten gav honom därvid en erfarenhet som gjorde honom väl skickad för en insats på ett vidare fält. Då hade det dessutom varit en självklarhet att samarbeta över de nordiska gränserna, något som Harald Hvarfner med iver ville utveckla från sin nya plattform.

Harald Hvarfner hade den sällsynta förmågan att kunna analysera och tränga in i problem och museala spörsmål i vid mening. Han tog betydelsefulla initiativ till att studera och belysa de etnologiska strukturerna i dagens moderna samhällsliv. Och han bidrog till att föra svenskt museiväsen ut i en ny utvecklingsfas under 1900-talet. Hans idémässiga klarsyn, när det gällde kulturvårdens vidgade ansvar och uppgifter gjorde honom till den självklare ledaren för sin generation av aktiva museimän.

Hans entusiasm för museiarbetet och för de idéer och grepp på det kulturhistoriska museets roll som han länge närt, var utåt klädda i en lågmäld skepnad. Argumenteringarna förde han på ett övertygande

sätt, stundom var de överraskande okonventionella och vann därigenom anhängare även utanför traditionella museikretsar. Vi som arbetade i hans närhet förvånades över hans arbetsförmåga och rörlighet. Endast de allra närmaste visste hur fullständigt han satsade sig själv i arbetet för museet och dess framtid.

Just när möjligheterna var till handa att genomföra museernas upprustning efter det senaste årtiondets utredande och debatter bröts Harald Hvarfners livsverk. Vi gör hans minne den bästa tjänsten genom att med samma entusiasm och klokskap försöka vidareföra hans målsättning att ge museet en respekterad roll som vårdare av kulturarvet, ett arv som kräver vård för fortsatt utveckling.

Sune Zachrisson